

og som det var ønskeligt at komme yderligere til Hjælp. Som det nu blev sagt af den højtærede Minister, har Finansministeriet gennem Spørgeskemaer og gennem Nedsættelse af et 3 Mands Udvalg, hvori der ogsaa var en Repræsentant for de pensioneredes Kreds, haft hele denne Sag til Undersøgelse, og Resultatet deraf blev en Betænkning af 11. November 1924, hvorpaa nærværende Lovforslag er bygget.

Den Lov, hvorpaa Forslaget tager Sigte, er ikke som Loven af 1923 en Pensionslov, men mere en Understøttelseslov. Det er for saa vidt beklageligt, som man sikkert fra alle Sider havde ønsket, hvad jeg ogsaa sagde før, at Loven af 1. Maj 1923 skulde have vist sig at være tilstrækkelig. Nu skal jeg ikke, eftersom Lovforslaget er undergaaet en ret indgaaende Behandling og tillige en Udvalgsbehandling i det høje Folketing, sige ret meget om Lovforslaget og slet ikke gaa i Enkeltheder, men kun berøre enkelte Forhold; hovedsagelig da dette, at man fra alle Partiers Side i det andet høje Ting var enig om at vise denne Sag Velvillie og Forstaaelse. Af Partiet Venstre blev det stærkt betonet, at der maatte være en Grænse for, hvor højt man kunde gaa op med disse Understøttelser, og man foreslog derfor fra den Side, at Pensionister, som har en Grundpension af over 1 500 Kr., og som med alle Tillæg naar op paa 2 500—2 600 Kr. om Aaret, ikke skulde kunne faa Del i disse personlige Tillæg, der hovedsagelig skulde komme de daarligst stillede til gode. Vort Parti mente tillige i Kraft af de Ændringsforslag, det i saa Henseende stillede, at kunne begrænse Lovens økonomiske Omfang til $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. i Stedet for som foreslaaet af den høje Regering til 1 Mill. Kr. Ændringsforslagene blev imidlertid ikke vedtaget. Endvidere har vi haft nogen Betænkelse ved, at den Million Kroner, som her foreslaas stillet til Raadighed for Finansministeren, skulde uddeles efter frit Skøn efter Ansøgning fra de gamle Pensionister, som mener sig forurettede, idet vi mente, at det var for vilkaarligt og var en lidt vidtgaaende Mynighed at give Ministeren. Men vi er til Gengæld klar over, at det paa dette Omraade er vanskeligt at indføre bestemte og faste Regler.

Jeg vil slutte med at sige, at under Hensyn til den finansielle Situation, der jo ikke opfordrer til nogen Flothed, men til den yderste Sparsommelighed i Statshusholdningen, maa vi fra Venstres Side finde, at det havde været heldigt, om vore Principper, saaledes som de fandt Udtryk i de

i Folketinget stillede Ændringsforslag, var kommet til at præge Lovforslaget, saa meget mere som vi har den Tro, at vi gennem den halve Million Kroner kunde have opfyldt Retfærdighedskravet overfor de gamle Pensionister. Men da Lovforslaget er blevet vedtaget i det andet høje Ting med den Ændring, som den højtærede Finansminister for lidt siden gjorde Rede for, med Tilslutning fra 3 Partier, og da mit Parti hele Tiden har haft Sympati for at udjævne Forskellen mellem Pensionerne til de gamle Pensionister og de yngre, ønsker vi ikke, som Forholdene nu ligger, at sinke Lovforslagets Ophøjelse til Lov i dette høje Ting. Og jeg skal paa mit Partis Vegne hævde, at ogsaa vi har Forstaaelse af og Sympati for det Grundlag, hvorpaa Lovforslaget er bygget, selv om vi har været uenige med den højtærede Regering om Summens Størrelse. Ogsaa vi ønsker at yde vor Medvirken til, at der vises Ret og Retfærdighed overfor gamle veltjente Tjenestemænd og Pensionister.

P. J. Pedersen: Ved de Foranstaltninger, som Lovgivningsmagten tidligere har truffet vedrørende ældre Pensionister, er det tilkendegivet, at man fra Statens Side føler, om ikke en juridisk saa dog en moralsk Forpligtelse til at udligne den Forskel, der har været til Stede mellem de Pensioner, som er ydet efter tidligere Regler og ud fra tidligere Lønningsvilkaar, og den, der ydes efter de nugældende Regler for Pension efter de nugældende Lønninger. Man har jo efterhaanden saa nogenlunde naaet at faa en saadan Udligning i Stand. Men man var sikkert, den Gang man vedtog den sidste Lov vedrørende dette Forhold, klar over, at der ikke var sket nogen fuldstændig Udligning, og formentlig ogsaa i nogen Grad klar over, at det Spørgsmaal maatte senere trænge sig paa, hvorledes man skulde stille sig fremtidig overfor dem, som indtog den Mellemstilling at have Pension efter de senere Regler, men havde været lønnet efter de ældre Lønningsregler. Vort Parti har staaet paa det Standpunkt, at man fra Statens Side skulde erkende denne Forpligtelse og yde det nødvendige for i nogen Grad og saa nær som muligt at stille de paagældende saaledes, som de vilde have været stillet, hvis de havde været pensioneret og lønnet under andre Forhold. Derfor kan vi tiltræde det foreliggende Lovforslag fuldt ud, saaledes som det er forelagt dette høje Ting efter at være behandlet og vedtaget i det andet høje Ting.

Det, der ogsaa for mig har Interesse i